

MICK HERRON

PRAVÍ TYGŘI

SÉRIE SLOW HORSES

xyz

Slow Horses: Praví tygři

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Mick Herron

Slow Horses: Praví tygři – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRAVÍ TYGŘI

© Mick Herron, 2016

The right of Mick Herron to be identified as the Author of the Work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. Apart from any use permitted under UK copyright law no part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

Translation © Michaela Karavarakis, 2026

© Nakladatelství XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-7015-2

ISBN e-knihy 978-80-267-7035-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-7036-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-7016-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

MICK HERRON

PRAVÍ
TYGŘI

SÉRIE SLOW HORSES

xyz

Pro Eleanor

1.

Jako většina druhů korupce začala i tato u mužů v oblecích.

Jednoho všedního rána na kraji města; vlhko, tma, mlha, těsně před pátou. V nedalekých kancelářských budovách, z nichž některé dosahovaly výšky až dvaceti pater, svítilo pár oken a v mozaice ze skla a oceli vytvářelo náhodné vzory. Některá z těchto světel znamenala, že ranní ptáčata z řad bankéřů již byla na značkách a připravovala se na otevření trhů, ale většina z nich zvěstovala přítomnost jiných pracovníků – těch, kteří nosili zástěry a pracovní uniformy a jejichž úkoly před svítáním zahrnovaly vysávání, leštění a vynášení odpadků. Paul Lowell sympatizoval s těmi druhými. Buď jste uklízel nepořádek po jiných, nebo ne – to byl váš třídní systém.

Pohlédl na silnici pod sebou. Osmnáct metrů byla slušná vzdálenost, když jste se koukali seshora. Když si dřepnul, cítil, jak se mu zatínají příslušné svaly a laciná látka ho nepříjemně svírá přes stehna. Jeho oblek byl příliš malý. Předpokládal, že je dostatečně pružný, takže to nebude vadit, ale teď cítil, jak ho škrtí a rozhodně ho neobdařuje žádnou z těch kýžených schopností, které doufal, že mu třeba dodá.

Nebo možná zkrátka ztloustnul.

Lowell stál na plošině, což pravděpodobně nebyl ten správný architektonický výraz pro to, kde se nacházel: nad klenutým oblokem, kterým procházela London Wall, dvouproutá dopravní

tepna vedoucí od St. Martin's Le Grand do Moorgate. Nad ním se tyčil další věžák, jeden z dvojice budov, které stály šikmo proti sobě a byly sídlem jedné z nejvýznamnějších světových investičních bank a jednoho z nejúspěšnějších řetězců pizzerií. Sto metrů odtud se na travnatém návrší u silnice, které propůjčily své jméno, táhly pozůstatky římského opevnění, které kdysi obklopovalo celé město a stálo ještě staletí poté, co jeho stavitelé dávno opustili tento svět. Symbol, napadlo teď Lowella. Některé věci přetrvávaly, přežívaly změny režimů a stálo za ně bojovat. To byl v kostce i důvod, proč tu byl teď on.

Sundal si batoh, položil si ho mezi kolena, rozepnul zip a vybalil jeho obsah. Zhruba za hodinu provoz zhoustne, zejména směrem do centra a na východ, a většina cestujících bude muset projet pod obloukem, na kterém dřepěl. Všechna ta auta, taxíky, autobusy a kola nebudou mít na výběr než se stát svědky jeho činu. A v jejich stopách nevyhnutelně přijdou další: týmy novinářů a kamery, které jeho poselství rozšíří po celé zemi.

Chtěl jen, aby byl jeho hlas slyšen. Po letech odpírání práv byl připraven bojovat a, stejně jako další před ním, si k tomu vybral specifický způsob. Takto vznikaly tradice. Nemyslel si, že svým dnešním činem něco změní. Ale ostatní v jeho situaci to uvidí, poučí se z toho a možná se i nechají inspirovat. A jednoho dne ta změna přijde.

Zaregistroval pohyb a otočil se právě včas, aby uviděl postavu, která se vyhoupla na vzdálený konec plošiny poté, co – stejně jako Lowell před deseti minutami – vyšplhala na budovu z ulice pod nimi. Trvalo mu vteřinu, než ji poznal, ale jakmile se tak stalo, zaplavila ho vlna vzrušení, jako by mu bylo zase dvanáct. Protože tohle bylo přesně to, po čem toužil každý dvanáctiletý kluk, napadlo ho, když sledoval, jak se nově přichozí blíží. Tohle bylo to, o čem kluci snili.

Skrz cáry mlhy k němu odhodlaným krokem kráčel Batman, vysoký a široký v ramenou.

„Hej,“ zavolal Lowell. „Super.“

Pohlédl na svůj kostým. Co se věku týkalo, Spider-man mu byl na hony vzdálený, ale nikdo ho nebude hodnotit za styl. Cílem bylo dostat se do večerních zpráv a kostýmy superhrdinů byly něčím, na co média slyšela. Fungovalo to předtím a bude to fungovat i teď. Takže on byl Spider-man a jeho společník, se kterým se nyní setkával poprvé a s nímž veškerá dosavadní komunikace probíhala anonymně prostřednictvím vzkazů na diskuzním fóru, byl Batman. Na jedno jediné ráno vytvoří tato dvojice sehraný tandem a po zbytek týdne budou jejich tváře svítit z televizních obrazovek. S jednou rukou na roli plátna, kterou právě vybalil, se Lowell postavil a druhou paži natáhl směrem k příchozímu, protože i to bylo součástí starodávného příběhu: setkávání a zdravení mužů a vytváření pout, která je spojují v boji za společnou věc.

Ignoruje jeho nataženou ruku ho Batman udeřil do obličeje.

Lowell padl dozadu a svět se nekontrolovaně roztočil: osvětlená okna kanceláří vířila kolem jeho hlavy jako hvězdy, a když dopadl na vlhké cihly, jeho tělo opustil všechn vzduch. Ale jeho hlava stále pracovala a on se rychle odvalil od okraje platformy, zatímco těsně vedle něj tvrdě dopadla Batmanova bota a jen o kousek minula jeho loket. Musel se postavit, protože nikdo nikdy nevyhrál souboj vleže. Další dvě vteřiny se soustředil právě na to, aniž by řešil, proč na něj Batman tak brutálně útočí, a jeho soustředění se téměř vyplatilo, protože se mu podařilo zvednout se na kolena, než dostal další ránu do hlavy. Lowellova maska Spider-mana nasákla krví. Pokusil se promluvit. Vyšlo z něj jen neartikulované chrčení.

A pak byl najednou tažen k okraji plošiny.

Zaječel, protože mu bylo jasné, co přijde. Batman ho táhl za ramena, a on s tím nemohl nic dělat – ruce toho muže byly jako z oceli. Vykopnul nohou a zasáhl roli plátna, která se rozmotala a zakutálela k okraji. Rozmáchl se směrem k Batmanovu rozkroku, ale místo toho trefil jeho tvrdé svalnaté stehno. A pak visel ve vzduchu a jediné, co bránilo jeho pádu, bylo úchop maskovaného mstitele.

Na okamžik se ocitli v sevření podobném objetí – Batman nehybně vzpřímený, Spider-man houpající se ve vzduchu, jako by pózovali na obálku nějakého komiksového časopisu.

„Proboha,“ zašeptal Spider-man.

Batman uvolnil své sevření.

Role plátna dopadla na silnici dřív než Paul Lowell, ale už to nebyla role – rozvinula se po asfaltu jako pruh koberce namísto transparentu, jak Lowell původně zamýšlel. Skvěl se na něm velký, ručně malovaný nápis. Bojovná výzva hlásala: „Spravedlivé zacházení s otci.“ Na mokré silnici se písmena sice částečně rozmazala a jejich čitelnost utrpěla i kvůli značnému množství Lowellovy krve, ale výzva sama o sobě se přesto stala dostatečně působivým a mediálně vděčným obrazem, který se ten den objevil ve zpravodajství mnoha televizních stanic.

Paul Lowell ale žádné z nich neviděl.

Co se Batmana týkalo, ten už byl dávno pryč.

Část první:

Falešní přátelé

2.

Za pekelně horkého večera se ve čtvrti Finsbury otevrou dveře a žena vstoupí do dvora. Nikoliv do ulice – tohle je Slough House a je známo, že dveře do ulice se ve Slough House nikdy neotevírají ani nezavírají –, ale na dvůr, na který proniká jen málo přirozeného světla a jehož stěny jsou proto věčně pokryté plísní. Je cítit zápachem nedbalosti a s trochou úsilí lze snadno rozeznat jeho hlavní ingredience: jídlo a mastnota z donášek, zatuchlé zbytky cigaret, dávno zaschlé kaluže a cosi stoupající z bublajícího odtokového kanálku v rohu, který je lepší blíže nezkoumat. Ještě není tma – večeru kraluje soumrak –, ale dvůr je již ve stínu. Žena se tu nezastavuje. Není tu nic k vidění.

Ale předpokládejme, že by byla pozorována – předpokládejme, že ten lehký průvan, který ji ovane, když zavírá dveře, není tím vytouženým vánkem, kterého se měsíc srpen zřejmě zřekl, ale bloumající duch hledající místo odpočinku –, pak by ten okamžik těsně předtím, než se dveře zase zavrou, mohl být onou vzácnou příležitostí. Rychle jako sluneční paprsek vklouzne dovnitř, a protože duchové, zejména ti bloumající, nejsou žádní lenoši, to, co následuje, netrvá déle než mrknutí oka; bleskový průzkum tohoto polozapomenutého

a zcela ignorovaného přístavku, této „administrativní kobky“ zpravidajské služby, jak bylo toto místo kdysi nazváno.

Náš duch letí po schodech nahoru, protože nemá jinou možnost, a jak stoupá, všímá si obrysů na stěnách schodiště: nepravidelné hnědé skvrny, která jako mapa nedokončeného kontinentu označuje výšku, do níž vystoupala vlhkost, a vlnité čmáranice, kterou by ve zdejším příšeří bylo možné považovat za ohořelou linii plamenů. Fantaskní představa, ovšem podpořená horkem a všeobecnou atmosférou útlaku, která dům dusí. Jako by někdo – něco – působil neblahým vlivem na ty v jeho područí.

V prvním poschodí se nachází dvoje kancelářské dveře. Náhodným výběrem se náš duch ocitá v neuklizené, zaprášené kanceláři; v kanceláři se dvěma stoly, na nichž stojí dva počítače a kontrolky jejich monitorů tiše blikají do tmy. Rozlité tekutiny tu tak dlouho nikdo nevytřel, že se z nich staly skvrny, a skvrny tu byly tak dlouho ignorovány, že se staly součástí barevného vzoru podlahy. Všechno je tu žluté nebo šedé a buď rozbité, nebo spravované. Tiskárna vmáčknutá do nedostatečně velkého prostoru se pyšní zubatou prasklinou na vrchním dekle a papírové stínidlo zakrývající jednu ze stropních žárovek – ta druhá pro změnu žádné nemá – je roztržené a visí nakřivo. Špinavý hrnek na jednom stole postrádá ucho. Špinavá sklenka na druhém je naštipnutá. Otisk rtů na jejím okraji je jako gothic polibek; mastný úšklebek.

Tohle tedy není vhodné místo pro bloumajícího ducha: ten náš zavětrí, neslyšně samozřejmě, aby vzápětí zmizel a znovu se objevil v sousední kanceláři a pak ve dvou kancelářích o patro výš a pak v mezipatře nad nimi, aby získal lepší náhled na budovu jako celek... Který se ukáže jako ne příliš lichotivý. Tyto místnosti, které se zdají na první pohled prázdné, jsou ve skutečnosti nacpané k prasknutí;

kypí frustrací a ne malou porcí záště; věř to v nich agónií z vynucené nečinnosti. Jen jedna z nich – ta s nejlepším počítačovým vybavením – se zdá být muky z věčné nudy relativně nedotčena; a pouze jedna další – ta menší z dvojice kanceláří v horním patře – vykazuje nějaké známky pracovitosti a efektivity. Zbytku vládnou pocity marnosti z nekonečného opakování bezvýznamných úkolů; z práce vytvořené pro nečinné ruce, která spočívá ve zdánlivém zpracování spousty informací, surových dat téměř nerozeznatelných od hromady rozházených písmenek okořeněných špetkou náhodných čísel. Jako by zdejší obyvatelům byly přiděleny administrativní úkoly nějakého byrokratického ďábla, které musí v rámci své všednodenní agendy opakovaně a donekonečna vykonávat, jinak budou uvrženi do ještě větší temnoty – zatracení, pokud se podvolí, a zatracení, pokud odmítnou. Jediným důvodem pro absenci cedule vyzývající příchozí, aby se vzdali veškeré naděje, je, že, jak každá kancelářská krysa ví, naděje není to, co vás zabíjí.

Zabíjí vás vědomí, že naděje vás zabíjí.

Tyhle místnosti, posteskne si náš bloumající duch, ale jedna zůstává dosud nenavštívená – ta větší ze dvou v nejvyšším patře. Ačkoliv je ponořená do tmy, ve skutečnosti není prázdná. Kdyby měl náš duch uši, sotva by musel přitisknout jedno ke dveřím, aby se o tom přesvědčil. Zvuk vycházející zevnitř není nijak tichý, ba naopak: je hlasitý a dunivý a klidně by mohl pocházet od nějakého hospodářského zvířete. A náš duch se lehce zachvěje v dokonalé imitaci člověka prožívajícího rozrušení, a ještě než tenhle zvuk – tohle částečně chrápání, částečně krkání, částečně chrčení – zcela utichne, sletí zpátky dolů kolem mizerných kanceláří ve druhém a prvním patře až do přízemí, kde Slough House patří jen pár schodů vklíněných mezi čínskou restauraci a obchod s novinami, který kromě tiskovin

prodává všechno možné. Proklouzne ven do plesnivého, zatuchlého dvora právě ve chvíli, kdy si hlavní slovo opět bere čas a našeho bloumajícího ducha vymaže z existence tak hravě, jako si stěrač auta poradí s hmyzem na předním skle, a tak rychle, že za ním zůstane jen sotva slyšitelný zvuk. Tak nepatrné *puf*, že si ho žena ani nevšimne. Místo toho vezme za kliku – aby se ujistila, že za sebou zavřela, i když si je téměř jistá, že už se jednou přesvědčila – a pak, se stejnou efektivitou, s jakou se věnuje práci v kanceláři v nejvyšším patře, vyrazí ze dvora do uličky a následně na Aldersgate Street, kde odbočí doleva a neujde ani pět metrů, když ji překvapí zvuk: žádné *puf*, výstřel, ani hlasité říhnutí, na které je specialista Jackson Lamb, ale její vlastní jméno, vyřčené hlasem přicházejícím z jiné doby: *Cath*–

„–erine?“

Kdo je tam? napadlo ji. Přítel, nebo nepřítel?

Jako by na tom označení záleželo.

„Catherine Standishová?“

A tentokrát přišlo zachvění z náhlé vzpomínky a Catherine na chvíli pátrala v paměti, i když její tvář nic z toho neprozrazovala. Snažila se najít obraz z minulosti ukrytý za zamlženým sklem. A pak se obraz vyjasnil a sklo, kterým se dívala, se ukázalo být dnem sklenky, nyní prázdné, ale zakalené zbytky nápoje, který se v ní dříve nacházel.

„Sean Donovan,“ řekla.

„Ty si mě pamatuješ.“

„Ano. Samozřejmě že si tě pamatuju.“

Protože Sean Donovan nebyl mužem, na kterého se dalo tak snadno zapomenout. Byl vysoký a široký v ramenou, s nosem jednou či dvakrát zlomeným – bude to sudý počet, žertoval kdysi, jinak by

byl ještě křivější –, a jestli jeho vlasy, teď už prokvetlé šedinami, byly nyní o trochu delší, než si je pamatovala, pořád sotva odrostly armádnímu ježku. Co se očí týkalo, ty zůstaly modré – jak by také ne –, ale i v pohasínajícím soumraku viděla, že mají barvu bouřkových mraků, jak tomu bývalo v jeho temných chvílích, a nikoliv jasného odstínu zářijové oblohy. A byl vysoký a urostlý, jak už si všimla, klidně dvakrát větší než ona, a jak tu tak stáli ve večerním šeru, museli vypadat jako pár: on celou svou bytostí připomínající válečníka a ona v šatech zapnutých až ke krku, s dlouhými krajkovými rukávy a v lodičkách s přezkou.

Jelikož to bylo něco, co muselo být vyřčeno, pronesla: „Nevěděla jsem, že jsi...“

„Venku?“

Přikývla.

„Už rok. Třináct měsíců.“ Ani jeho hlas nebylo možné zapomenout: měl charakteristický irský přízvuk. Catherine v Irsku nikdy nebyla, ale když ho někdy poslouchala, její myšlenky zaplavily jemné zelené obrazy.

Samozřejmě fakt, že bývala alkoholička, v tom hrál svou roli.

„Mohl bych ti říct přesný počet dní,“ dodal.

„Muselo to být těžké.“

„Nemáš ani tušení,“ řekl. „Doslova nemáš ani tušení.“

Na to neměla odpověď.

Stáli na místě, a to nebylo v jejich oboru dobré. Věděla to dokonce i Catherine Standishová, která agentkou nikdy nebyla.

Vyčetl to z jejího postoje. „Mířila jsi tudy?“

Ukázal směrem ke křižovatce Old Street.

„Ano.“

„Doprovodím tě, jestli můžu.“

A to také udělal, jako by tohle celé bylo přesně tím, za co se vydávalo: náhodným setkáním starých přátel (pokud se tedy dali za přátele považovat), kteří na sebe náhodou narazili za letního večera, když světlo už začínalo slábnout, a chtěli ten okamžik prodloužit. *V jiné době*, pomyslela si Catherine, *a možná i za určitých okolností té současné, by mě při chůzi vzal za paži.* Což by bylo milé a trochu sentimentální, ale hlavně by to byla lež. Protože Catherine Standishová – i když nikdy nebyla agentkou – moc dobře věděla jedno, a to, že náhodná setkání se mohou stát na některých místech a některým lidem, ale nikdy ne tady a nikdy ne špiónům.

V baru poblíž Slough House rozjímal Roderick Ho o milostném vztahu.

V poslední době to dělal často a měl pro to dobrý důvod. Všichni byli názoru, že on a Louisa Guyová to už dávno měli dát dohromady. Louisin vztah s Minem Harperem byl minulostí, a pokud internet Hoa něco naučil, pak to, že ženy mají své potřeby. Ukázal mu také, že neexistuje podvod – byť sebevíc očividný a průhledný –, na který by někdo nenaletěl, a že pokud jste chtěli na sociálních sítích strhnout bouřlivou diskuzi, stačilo zveřejnit něco mírně kontroverzního o 11. září, Michaelu Jacksonovi nebo o kočkách – ano: ať tak či onak, internet udělal z Hoa muže, kterým byl. Roddy byl samouk Velké Británie 21. století a přesně věděl, co má dělat.

Ta děvka byla zralá, tak to viděl on.

Ta děvka byla připravená.

Stačilo jen si ji vzít.

Přestože teorie tvořila devět desetin hry, s tou poslední zbývající částí měl Ho trochu potíže. Louisu vídal téměř každý den a dal si záležet, aby se objevil v kuchyňce pokaždé, když si vařila kávu, ale

ona si jeho signály stále špatně vykládala. Dokonce poznamenal – před více než týdnem – že vzhledem k tomu, že je očividně pohání stejná potřeba kofeinu, dávalo by smysl, kdyby udělala dost kávy pro ně oba, ale Louisa ho stěží vnímala a stále si nosila konvici s kávou zpět do své kanceláře. Louisa neměla očividně ani ponětí o tom, jak probíhají namlouvací rituály, a on se tomu musel v duchu smát, ale zároveň netušil, jak se jí dostat pod kůži.

Ho ani neměl kávu rád. Tak daleko byl ochoten zajít.

Existovaly samozřejmě strategie, o kterých slyšel a četl: buďte laskaví, buďte pozorní, naslouchajte. Ježíši, tihle lidé žili někdy v pravěku, ne? Tyhle kraviny by zabraly léta a Louisa nepatřila mezi ty nejmladší. Co se týkalo samotného Hoa, upřímně, i on měl své potřeby, a i když internet dokázal uspokojit většinu z nich, poslední dobou se začínal cítit trochu napjatý. Louisa Guyová byla zranitelná žena. Existovali muži, kteří by ji mohli lehce využít. Třeba takový River Cartwright by to určitě zkusil. A ačkoliv byl Cartwright idiot, nebylo žádných pochyb o tom, co taková zranitelná žena, a zejména ta, která špatně vyhodnocuje signály, může v podobné situaci udělat.

Takže Hoa napadlo, že potřebuje trochu pomoci. A to byl také důvod, proč byl teď tady – v baru s Marcusem Longridgem a Shirley Danderovou, kteří sdíleli vedlejší kancelář.

„Nemluvili jste v poslední době s Louisou?“ zeptal se.

Marcus Longridge zamručel.

Tihle dva patřili k nejnovějším členům Pomalých koní, což byl i důvod jejich nemluvnosti. Ve Slough House neexistovala žádná přesně daná hierarchická struktura, ale bylo celkem jasné, že hned po Lambovi na vrcholu jste se dostali k Roddymu Hoovi – tohle místo řídily mozky, nikoliv svaly. Takže tihle dva ho museli přirozeně považovat za svého bezprostředního nadřízeného, a proto byli

tak nesví. Ho by se na jejich místě cítil stejně. Loknul si nealkoholického piva a zkusil to znovu.

„Ani jednou? Třeba v kuchyňce nebo někde jinde?“

Marcus opět něco zamručel.

Ho věděl, že Marcusovi je něco málo přes čtyřicet, ale to neznamenal, že byl zcela odepsaný. Marcus byl černoch, vysoký, ženatý, a za svou kariéru zabil nejméně jednoho člověka, ale nic z toho Hoo-vi nebránilo v tom domnívat se, že Marcus ho – Hoa – nejspíš vnímá jako mladší verzi sebe sama. Musí existovat praktické rady, které by rád předal dál, což byl také důvod, proč Ho pozval na pánskou jízdu právě jeho. Pár drinků, pár bodrých poznámek a pak se mu jazyk rozváže. Ale dostat se do této fáze bylo velmi obtížné, protože hned vedle něj, jako zlomyslný požární hydrant, seděla Shirley Dandarová. Neměl tušení, proč se k nim přidala, ale oběma jim to kazila.

Před sebou měla pytlík chipsů, otevřený jako piknikovou deku, ale když se natáhl, aby si jeden vzal, plácla ho přes ruku. „Kup si vlastní.“ Teď si cpala do pusy zhruba patnáct procent z celkového množství brambůrek, a jakmile s tím byla hotová, krátce porci požvýkala a řekla: „O čem bychom s ní měli mluvit?“

Ho ji obdařil pohledem, kterým jako by říkal: *Teď mluví muži.*

„Copak?“ zeptala se. „Zaskočila ti limonáda?“

„To není limonáda.“

„Jo, jasně.“ Upila trochu ze svého – bez pochyby nikoliv nealkoholického – piva, aby spláchla brambůrky, a pak se vrátila k tématu. „O čem bychom měli s Louisou mluvit?“

„Tak. O čemkoli.“

Shirley řekla: „Děláš si srandu.“

Marcus zíral do svého püllitru. Objednal si Guinness a Ho strávil několik minut přemýšlením o tom, co by mohl poznamenat na adresu

toho, že Marcus a jeho drink mají stejnou barvu – vtipný postřeh –, ale rozhodl se schovat si to na správný okamžik. Který by mohl přijít už brzy, pokud Shirley konečně zavře klapačku.

Bohužel nezavřela.

„To si děláš srandu.“

„Nechápu, co tím myslíš,“ řekl.

„Louisa. Myslíš, že máš u Louisy šanci?“

„Kdo řekl něco o tom –“

„Ha! Tak to je vynikající. Ty si vážně myslíš, že máš u Louisy šanci!“

Marcus řekl: „Panebože. To mě poser,“ ale nezdálo se, že by to patřilo někomu z nich.

A nebylo to poprvé, co Rodericka Hoa napadlo, zda v oblasti svého společenského života náhodou neudělal chybu.

„Už nejsi v Regent’s Parku,“ poznamenal Sean Donovan.

Jelikož to nebyla otázka, Catherine na ni neodpověděla, ale místo toho řekla: „Jsem ráda, že jsi venku, Seane. Doufám, že se ti daří lépe.“

„Co bylo, bylo. Nemá smysl se v tom pitvat.“

Ale pronesl to s výrazem člověka, který strávil na pitevnách nad těly svých nepřátel spoustu času.

Blížili se ke křižovatce, kde se tvořily krátké kolony aut, většinou taxíků. Okny hospody naproti viděla hlavy lidí zabraných do rozhovorů, vážných i veselých. Místními návštěvníky nebyli alkoholici; sem chodili pouze příležitostní hosté restauračních zařízení. Velmi si uvědomovala přítomnost Seana Donovana po svém boku, jeho mohutnou postavu vojáka. Fyzično z něj stále sálalo, i když mu bylo přes padesát. Ve vězení určitě chodil do posilovny. V cele dělal kli-

ky, sedy lehy a všechny ty cviky, při kterých se zpravidla spolehlivě buduje muskulatura.

Několik autobusů za sebou pomalu projelo kolem. Počkala, až hluk jejich motorů utichne, a pak řekla: „Už musím jít, Seane.“

„Nemůžu tě pozvat na drink?“

„Už nepiju.“

Dlouze hvízdnul. „To musí být těžké...“

„Zvládám to.“

Ale to byla i nebyla pravda. Většinu dní to zvládala. Ale pak přišly těžké chvíle, zejména za brzkých letních večerů – nebo pozdních zimních nocí –, kdy se cítila opilá, jako by do toho spadla, aniž by si všimla. Jako by se ocitla zpátky ve starých kolejích. Jako by zase pila. Což by byl nejspíš začátek konce.

Další drink nebyl otázkou selhání. Další drink by znamenal, že se stala někým, kým se už nikdy stát nechtěla.

„Tak tedy šálek kávy.“

„Nemůžu.“

„Bože, Catherine. Jak dlouho jsme se neviděli? A dřív jsme si byli... blízcí.“

Nechtěla na to myslet.

„Seane, pořád pracuju pro tajnou službu. Nemůžu se s tebou stýkat. To nemůžu riskovat.“

Té věty litovala v okamžiku, kdy jí vyklouzla z úst.

„Riskovat, jo? Riskovat, že by ses ušpinila?“

„Tak jsem to nemyslela. Ale je pravda, že s tebou prostě být nemůžu. Nemůžu s tebou trávit čas. Ne kvůli... tvým potížím. Ale kvůli tomu, kdo jsem. Co jsem.“

„Tvým potížím.“ Zasmál se a zavrtěl hlavou. „Zníš jako moje matka, ať je jí země lehká. ‚Tvé potíže.‘ Spojení, které by použila

k utišení truchlící vdovy nebo zklidnění ukřoupaného dítěte. Tyhle jemné nuance nedokázala nikdy rozlišovat.“

Zase ta fráze. Rozlišovat nuance.

„Jsem ráda, že se máš dobře, Seane.“

„Nápodobně. Vypadáš skvěle, Catherine.“

Fakt, že oba nechali na tom druhém, aby potvrdil jejich životaschopnost, nejspíš něco vypovídal o jejich stavu.

„Tak ahoj.“

Semaforey jí hrály do karet, takže mohla okamžitě přejít. Na druhé straně chodníku se neohlédla, ale věděla, že kdyby to udělala, viděla by, jak tam stojí a dívá se za ní.

Barvu jeho očí by na tu vzdálenost nepoznala, ale stále by měly ten tmavý odstín bouřkových mraků, jaký dostávaly v jeho temných chvílích.

„Vypadáš, že by se ti hodila společnost.“

Louisa neodpověděla.

Neodradilo ho to a posadil se na barovou stoličku vedle ní.

Pohled do zrcadla jí prozradil, že je to docela pohledný muž – třícátník, dobře oblečený a sebejistý: na sobě měl černý oblek na míru, modro-zlatou kravatu s komplikovaným vzorkem, dostatečně povolenou u krku jako znamení svobodného ducha, který v něm dřímal. Měl brýle s tenkými černými obroučkami a Louisa by vsadila svou další vodku s limetkou, že byly bez dioptrií. Stylový nerd. Ale neobtěžovala se otočit, aby se o tom přesvědčila.

„Jen že už jsi tu třicet sedm minut a ani jednou ses nepodívala ke dveřím.“

Odmlčel se, aby mohla ocenit roztomilost přesného časového údaje a bystrost jeho pozorování. Seděla tu třicet sedm minut a ni-

koho nečekala. Zcela jistě počítal i její drinky a věděl, že před sebou má třetí.

A teď se zasmál.

„Takže ty jsi spíš nemluvný typ. Ty tady moc často nevidáme.“

Tady znamenalo jižně od řeky, ale ne příliš daleko, aby se tu nenosily obleky na míru a elegantní kravaty. Bylo to pár stanic autobusem od její garsonky, která jako by se s narůstající teplotou vzduchu zmenšovala. Od chvíle, kdy se změnilo počasí a ulice naplnil nedýchatelný zápach dehtu a smaženého prachu, jí připadalo, že všechno v jejím bytě nabobtnalo. Kdykoliv se tam ocitla, uvědomovala si, že by raději byla kdekoli jinde.

„Ale víš co? Pro chlapa jako já je krásná žena, tajemná a tichá, jako pozvánka. Dává mi šanci zazářit. Takže víš co, kdykoliv se budeš chtít přidat, neváhej. Nebo stačí, když se jen usměješ a přikývneš, jak budeš chtít. Já jsem rád, že se můžu kochat výhledem.“

No tak se osprchovala a převlékla a teď měla na sobě džínovou košili s vyhrnutými rukávy, úzké černé džíny a zlaté sandály. Ze-světlené prameny v jejích vlasech byly nedávného data a stejně tak nový byl i rudý lak na nehtech u nohou. Vlastně nebyl tak daleko od pravdy. Věděla určitě, že není krásná žena. Ale byla si jistá, že tak vypadá. A pak, byl horký srpnový večer a na baru čekaly orosené drinky. Každý mohl vypadat krásně, když tomu okolnosti vyšly vstříc.

Zvedla sklenku a zbytky ledu zacinkaly o její okraj v tiché melodii příslibu.

„Takže pracuju jako solution architekt, tedy v oblasti řešení. Klienti jsou většinou importéři-exportéři a dneska ráno mi na stole přistál fakt hajzl. Dva a půl milionu špičkových tabletů na cestě z Manily a papíry úplně na hovno...“

Pokračoval v nezáživném monologu. Nenabídl jí drink – načasoval to tak, aby dopil ten svůj o chvilku dříve než ona, a pak zvedl prst na dívku za barem, *vodka s limetkou, hodně ledu*, načež pokračoval ve svém vyprávění, jako by si nepřál upozorňovat na ten malý zázrak, který právě vykonal.

Takhle, nebo podobně, to chodilo vždycky.

Louisa se prstem dotkla okraje sklenky a přejela po jejím obvodu. Pak si zastrčila pramen vlasů za ucho. Muž stále mluvil a ona věděla, aniž se musela ohlédnout, že jeho společníci sedí u stolu u dveří a čekají na náznaky případného úspěchu či neúspěchu, připraveni začít se smát – ať v tom či onom případě. Pravděpodobně také pracovali v „oblasti řešení“. Což bylo označení, které mohlo zahrnovat prakticky cokoliv za předpokladu, že jste nebyli příliš vybíraví, když přišlo na typ problémů, které se měly řešit.

Její vlastní problémy – tvořící většinu dnešního pracovního dne, stejného jako každý jiný pracovní den za poslední dva měsíce – zahrnovaly porovnávání údajů ze sčítání lidu z let 2001 a 2011. Zkoumanou oblastí bylo město Leeds, věková skupina 18–24 let, a cílem najít lidi, kteří v těchto letech zmizeli z povrchu zemského, nebo se tu naopak zčistajasna zjevíli.

„Zajímá nás nějaká konkrétní jazyková skupina?“ zeptala se tehdy.

„Etnická selekce je morálně obscénní,“ napomenul ji Lamb. „Myslel jsem, že to je obecně známo. Ale jo, zaměř se hlavně na Arabáče.“

Lidé, kteří se vypařili, a ti, kteří se stejně nečekaně zhmotnili. Jsou jich stovky, samozřejmě, a pro většinu těchto zmizení a zjevení existují pádné důvody, stejně jako existují potenciálně pádné důvody pro valnou většinu těch ostatních, i když vypátrat ty důvody bylo jako osina v zadku. Nemohla se zeptat jich samotných, takže

to musela vzít oklikou: přes sociální zabezpečení, registr vozidel, služby, zdravotnické záznamy, záznamy na internetu – zkrátka cokoliv, co za sebou zanechalo nějaké vodítko nebo naznačovalo stopu. A bla bla bla – nebylo to ani tak hledání jehly v kupce sena, jako spíš reorganizace kupky samotné, stéblo po stéblu: třídění jednotlivých slámků podle jejich délky a šířky a jejich rovnání tak, aby směřovaly stejným směrem... Prála si pracovat v oblasti řešení. Její současný projekt se zdál být spíš výrobnou zbytečných problémů.

A o to tu přesně šlo. Na konci dne nikdo neopouštěl Slough House s pocitem, že přispěl k bezpečnosti národa. Odcházel s pocitem, že jeho mozek prošel odšťavňovačem. Louise se zdálo o tom, že byla lapená v telefonním seznamu. Ten průser, který ji dostal k Pomalým koním, nebyl vůbec malý – zpackaná sledovačka, kvůli které se do ulic dostalo velké množství zbraní –, ale nebyla už potrestaná dost? Problém byl v tom, že žádný trest nebyl dostatečný. Mohla si stanovit vlastní podmínky: odpykat si svůj trest a odejít, kdykoliv se jí zachtělo. Přesně to měla udělat: vzdát to a odejít. Takže, a v tom uvažovala stejně jako všichni ostatní, to bylo to poslední, co by ji napadlo udělat. Přesně jako to jednou řekl Min – ne, nemysli na Mina. Každopádně, aniž by to museli nahlas rozebírat, věděla, že všichni cítí to samé. Až na Rodericka Hoa, který byl příliš velký kretén, než aby si uvědomil, že je trestán, což se vzhledem k tomu, že byl trestán za to, že je kretén, zdálo příhodné.

A k tomu všemu měla pocit, že její mozek prošel odšťavňovačem.

Ten muž stále mluvil, nejspíš se dokonce blížil k pointě svého vtípu, a Louisa si byla nade vši pochybnost jistá, že konec té anekdoty nechce slyšet. Aniž by se k němu otočila, položila mu ruku na zápěstí. Bylo to, jako by použila dálkový ovladač: muž zmlknul uprostřed věty.

„Dám si ještě dva drinky,“ řekla. „Jestli tu ještě budeš, až dopiju, půjdu s tebou domů. Ale mezitím zavři hubu, jo? Ani slovo. To je podmínka.“

Byl chytřejší, než se dosud zdálo. Bez jediného slova mávnul na barmana, ukázal na Louisinu skleničku a zvedl dva prsty.

Louisa ho přestala vnímat a zaměřila pozornost na své pití.

To mě poser, pomyslel si Marcus znovu, ale tentokrát to neřekl nahlas.

Shirley se dál bavila představou, že si Ho dělá zálusk na Louisu. „To je geniální. Máme nástěnku? Budeme ji potřebovat.“ Udělala prsty dvojité křížek. „Hashtag pošetilec.“

Bar byl na vzdálené straně centra Barbican a Ho se domníval, že Marcus tohle místo vybral kvůli tomu, že je to jeho oblíbený lokál, kde se schází s přáteli. Pravdou ovšem bylo, že Marcus tady nikdy předtím nebyl, a právě proto tohle místo vybral. Vsadil by se, že žádný z jeho skutečných přátel by sem nikdy nevzkročil, takže šance, že na někoho z nich narazí ve společnosti Rodericka Hoa, byly minimální.

Na druhou stranu, sázení bylo tím, co ho sem dostalo, takže uzavírat další sázky nebylo právě nejmoudřejším krokem, o kterém by měl uvažovat.

Na obří televizní obrazovce připevněné na zdi běžely zprávy. Pruh s nejnovějšími událostmi ve spodní části se posouval příliš rychle, než aby ho bylo možné sledovat, ale hlavní obraz nešlo přehlédnout: modrý oblek, žlutá kravata, uměle vytvořený rozcuch a samolibý úsměv, ve kterém by jen idiot nebo volič neodhalil skryté prospěchářství. Zbrusu nový ministr vnitra, tedy Marcusův nový šéf, a taky Shirleyin a Houův, ovšem ne že by to Petera Judda trápi-

lo. Abyste upoutali jeho pozornost, museli jste mít buď konexe na královskou rodinu, vlastní televizní show nebo udělaná prsa („údajně“). Balancuje na pomezí mezi mediální děvkou a politickým predátorem, už dávno nebyl tím, kdo leze do zadku mocným, ale tím, kdo si nechává do zadku lézt. Veřejnou oblibu získal předváděním šaškáren a politický vliv prostřednictvím hollywoodského hesla: své nepřátele si drž blízko. To byl jeden ze způsobů, jak s ním jednat, ale starí westminsterští mazáči se shodli, že i kdyby seděl na straně opozice, nemohl pro premiéra představovat větší hrozbu. Což by se bezpochyby stalo, pokud by se zdálo, že opozice v dohledné době vyhraje volby.

Slovy klasika: *Strašný zmetek.*

Slovy jiného: „Namachrovanej bělošskej ňouma,“ zamumlal Marcus.

„Projev nenávisti,“ varovala ho Shirley.

„Samozřejmě že je to projev nenávisti. Vždyť ho kurva nenávidím.“

Shirley mrkla na televizi, pokrčila rameny a řekla: „Myslela jsem, že jsi jeden z těch věrných.“

„Já jo. On ne.“

Ho se díval z jednoho na druhého, jako by neměl ani páru, o čem mluví.

Shirley obrátila pozornost zpátky k němu. „Tak kdy to vzniklo – ten šílený nápad, že bys mohl mít u Louisy šanci?“

„Umím číst mezi řádky,“ řekl Ho.

„Ty bys nedokázal přečíst ani nápis ‚Vítejte‘ na rohožce. Vážně si myslíš, že rozumíš ženám?“

Ho pokrčil rameny. „Ta děvka je zralá,“ řekl. „Ta děvka je připravená.“

Shirley mu dala facku. Brýle mu sletěly na zem.

„Další runda je na mě,“ ozval se Marcus.

Přítel, nebo nepřítel?

Kdokoliv z té éry jejího života byl nepřítel, jinak to nešlo.

Catherine bydlela v St. John's Wood, ale zatím neměla v úmyslu se tam vydat. Vytváření falešných stop jí šlo přirozeně – alkoholicí ví, jak klamat tělem. A tak pokračovala dál na sever, zhruba směrem k oblasti zvané Angel; žena s cílem, ale bez naléhavé potřeby dostat se tam rychle. Každý, koho mýjela, byl o třicet let mladší než ona a na sobě měl zhruba tolik oblečení, kolik zakrývalo její vlastní paže. Někteří na ni vrhali pohledy plné údivu nad jednou či druhou z těchto skutečností, ale jí to bylo jedno. Přítel, nebo nepřítel ovšem nezahrnovalo všechny možnosti. Tito lidé, tihle cizinci, nebyli ani jedno a ona se v mysli zaobírala něčím zcela jiným.

Sean Donovan byl nepřítel, protože každý z té éry jejího života byl nepřítel, ale byl to slušný člověk, alespoň tak si ho Catherine pamatovala. Byl to voják – a přestože správněji měla říct bývalý voják, jelikož Sean Donovan již zcela nepochybně a prokazatelně ničím takovým nebyl – stále šlo o nejpřesnější popis, s jakým Catherine dokázala přijít: stačilo se na něj jen podívat. Bylo mu něco málo přes padesát a správně by měl salutovat na vojenských přehlídkách a být vyhledávaným expertem, pro jehož rady si chodí vysocí státní úředníci královského paláce. Nebylo těžké si ho představit před televizními kamerami, jak obhazuje nejnovější vojenskou akci. Ale když se Sean Donovan objevil naposledy před kamerami, měl na rukou pouta a odváděli ho od vojenského soudu: byl shledán vinným z usmrcení z nedbalosti při nebezpečném řízení a odsouzen k pěti letům vězení.

Pro Catherine to byl spíše novinový titulek než něco, co by ji zasáhlo osobně. V té době už nepila a součástí toho procesu bylo striktní přerušení kontaktů se všemi, se kterými se stýkala, když ještě pila. Zahrnovalo to i muže a Sean Donovan byl jedním z nich; nijak zvlášť důležitý, ne důležitější než kterýkoli jiný z toho období, ale na druhou stranu ten seznam nebyl krátký.

Přešla silnici. Trochu se jí z toho zatočila hlava; nikoliv z té aktivity samotné, ale z toho, jak se vynořila ze vzpomínek, aby se bezpečně dostala na druhou stranu chodníku. Nahlížet zpátky do minulosti vyžadovalo značné úsilí. A nebylo to příjemné. Z nějakého důvodu jí v duchu vytanul obraz Jacksona Lamba, zavřeného v jeho ponuré kanceláři, ale ten obraz zase zmizel. Jakmile přešla, odvážila se ohlédnout. Sean Donovan ji nesledoval. Ani to nečekala. Nebo minimálně nečekala, že by ho při tom mohla nachytat.

Sean byl součástí její minulosti, ale to bylo zhruba všechno, co k tomu mohla říct. Na jejich milostný vztah, pokud se to tak dalo nazývat, si nevzpomínala. V té době jí stačily dva drinky a vše, co se stalo bezprostředně po nich, bylo během chvíle vygumováno. Byla jako prázdná tabule, ze které pár tahů houbou smazalo všechny předchozí čmáranice. Mohl jí psát sonety nebo árie a jí by to bylo jedno. Ale věděla, že to tak nikdy nebylo; že to byl sex jako každý jiný, protože v té době by jí stačil kdokoli – jen aby se měla ke komu přitulit, když se propadala do tmy. Básně ani opery nebyly potřeba. Stačila láhev.

Ale i když na mnoho z nich už zcela zapomněla – na mnoho z těch, o nichž sotva věděla, i když s ní zrovna souložili –, Sean Donovan u ní alespoň jednou či dvakrát zůstal až do rána. Sám si rád přihnul a jí prokazoval falešnou laskavost, když předstíral, že na tom byli stejně. *Ty bláho, mám hlavu jako střep. Pěkně jsme to rozjeli.* Ale zatímco ona si z té noci nepamatovala vůbec nic, pro něj to byl

bujarý flám. V tom směru mu Catherine byla ochotnou partnerkou, protože tehdy byla zkrátka svolná k čemukoli. Přemýšlela, jestli by měli šanci, kdyby tomu tehdy bylo jinak, kdyby byla střízlivá. Ale na to neexistovala odpověď.

Nebyla daleko od stanice metra. Odtud se chystala vydat domů, ale nejprve vytáhla telefon a vytočila číslo. Dovolala se do hlasové schránky. Vzkaz nenechala.

Telefon dala zpátky do kabelky a pokračovala v cestě.

Sto metrů za ní zastavila černá dodávka.

Shirley sledovala, jak Roderick Ho sbírá ze země brýle a přemýšlela, jestli ho měla takhle praštit. Facka vám dá výhodu, jistě, a fackování obvykle zastihne nepřipraveného, ale kdyby se trochu snažila a sevřela ruku v pěst, mohla tomu malému parchantovi zlomit nos. Poté, co by ho o svém záměru předem písemně informovala, pokud by měla náladu. Být varován totiž v případě Hoa neznamenal být připraven. Být varován znamenalo dostat úplně stejnou ránu do nosu, jen s tím rozdílem, že se před tím rozklepe strachy.

Jediným lehce znepokojivým faktem na tomto incidentu bylo zjištění, že ji zřejmě nijak neuklidnil.

Za normálních okolností v ní akt násilí povolil napětí a do krve uvolnil endorfiny, takže se cítila sladce omámeně, někde na pomezí bolesti a blaženosti – správně by tedy měla sledovat Hoovo neohrabané počínání s úsměvem na tváři a v takovém klidu, že by mu s nalezením brýlí mohla i pomoci, i když ten nevděčný malý parchant by jí za to určitě ani nepoděkoval. Místo toho se ale stále cítila napjatá jako struna, tak moc, že by mu nejradši vrazila další facku. Což samozřejmě nebylo vyloučené, ale mohlo to trochu zkomplikovat zbytek večera.

Marcus nebyl u baru; musel odejít na záchod, pokud se tedy nevyplížil ven postranním vchodem. Jistě to pro něj musela být lákavá myšlenka, ale vzhledem k okolnostem by se k tomu neodvážil.

Ten den ráno se jí zeptal: „Víš, co ten malý sráč dělá?“

Mohlo se to týkat spousty malých sráčů, ale na prvním místě seznamu byl vždy Roderick Ho.

„Kyberstalkuje tě?“

„No jasně, ale kromě toho.“

„Bonznul tě?“

„Ještě ne. Ale říká, že to udělá.“

„Parchant.“

„Ale to zdaleka není všechno. Hádej, co chce za to, že bude mlčet.“

Zpětně si Shirley uvědomovala, že by bylo lepší, kdyby se nesmála, když jí to řekl.

„Večer v hospodě? To je všechno?“

„Radši bych mu dal prachy.“

„Tak to mě baví. Dělej si poznámky. Pak mi musíš všechno vyprávět.“

„To nebude nutné. Ty jdeš taky.“

„Ani ve snu.“

„Protože jestli tam budeme jen já a Ho, kdo ví, kam se hovor stočí. Jakmile probereme sport a politiku, možná skončíme probíráním zlovyků našich kolegů. Třeba těch, kteří se vždycky vytratí dřív, když si myslí, že se nikdo nedívá, nebo těch, kteří nechávají špinavé hrnky ve dřezu.“

„Fascinující.“

„Nebo těch, kteří šňupou kokain.“

Shirley upustila tužku. „To bys neudělal.“

„Nebudu mít příležitost. Když tam budeš taky.“

„To je vydírání.“

„Co na to říct? Učil jsem se od mistra.“

A tak se stalo, že se v tomhle baru ocitli oba a trpěli ve společnosti Rodericka Nerda Hoa. Není divu, že se cítila...

Nechtěla použít slovo „nervózní“.

Minulý týden byla Shirley u zubaře, a zatímco seděla v čekárně, listovala časopisem o životním stylu, kde narazila na kvíz: *Jak moc jste nervózní?* V duchu si začala zaškrtnout odpovědi. *Rozčílují vás lidé, kteří předbíhají ve frontě, i když nikam nepospícháte?* No, samozřejmě. To je přece otázka principu, ne? Ale i další otázky jako by byly navržené vyložene s cílem ji naštvat. *Zjistíte, že se váš partner „jen tak“ sešel na drink se svou bývalkou.* Dál už číst nemusela. Tohle mělo ukázat, jak moc je „nervózní“? Podle Shirley se ten kvíz měl jmenovat spíš *Máte zdravý rozum?* Mrskla časopisem směrem k ordinaci a vyděsila zdravotní sestru, která právě vystrčila hlavu ze dveří. O pět minut později se jí to vrátilo, když byla její ústa zaplavena tak prudkým proudem vody, že se málem utopila.

No tak si občas ráda šňupne. Kdo ne? Ať se jí Marcus nepokouší namluvit, že on sám si nikdy lajnicu nedal – Marcus býval členem speciálních sil, jednotek, které vykopávají dveře, a jakmile jednou okusíte ten adrenalinový rauš, zákonitě chcete další, nebo ne? Tvrdil, že ne, ale to bylo jen proto, že to nechtěl přiznat. A kromě toho nebyla Shirley pravidelnou uživatelkou. U ní to byla čistě víkendová záležitost, pouze od čtvrtka do úterý.

Roderick Ho ztěžka dopadl na barovou stoličku. Jeho pravá tvář byla rudá a brýle mu na nose seděly nakřivo.

„Proč jsi to udělala?“

Zhluboka si povzdechla.

„Bylo to nutné,“ řekla spíš sama sobě a přála si, aby byla kdekoliv jinde.

Ovšem, vzato kolem a kolem, možná ne tam, kde byl River Cartwright.

River byl v nemocničním pokoji a stál u okna, které ani nemělo smysl pokoušet se otevřít. Bylo zalepené barvou už před lety, když ještě veřejně financovaný zdravotní systém sem tam něco natřel, a i kdyby se otevřít podařilo, vzduch, který by pronikl dovnitř, by měl hustotu polévky a slanost, která vám zůstane vzadu v krku a vyvolá nutkavou potřebu se okamžitě napít. Poklepal na okenní tabulku a pohled mu sklouzl na zastřešenou spojovací chodbu mezi budovami pod ním. Ten zvuk krátce doladil melodii slabého pípání jednoho či druhého přístroje stojícího u postele, na které ležela postava pomalu se ztrácející před očima, jež už měsíce neměla na své okolí prakticky žádný vliv.

„Asi si říkáš, co jsem v poslední době dělal,“ řekl River, „zatímco jsi odpočíval.“

Na nočním stolku stál větrák, ale sotva se vlnící stužka přivázaná k jeho okraji prozrazovala, jak slabě se točil. River se ho několikrát pokusil opravit, což znamenalo, že ho opakovaně vypnul a zapnul. Když vyčerpal své kutilské dovednosti, vzdal to, přisunul si návštěvnické křeslo blíže k průvanu a sesul se do něj.

„No, je to fascinující.“

Postava na posteli neodpověděla, ale to nebylo překvapení. River tu takhle seděl už třikrát, někdy mlčky, někdy něco povídal, a nic nenasvědčovalo tomu, že by si osoba na posteli uvědomovala jeho přítomnost.

Upřímně, přítomnost samotného pacienta byla otázkou: River často přemýšlel, co dělá jeho mysl, zatímco tělo leží zde na lůžku; zda bloudí chodbami života, jež byl tak náhle přerušen, nebo byla uvržena do nějaké noční můry vlastní výroby, do světa jako vystřiženého z obrazů Salvadora Dalího, obývaného dvouhlavými šakaly a mnohohlavými hady.

„V jednaosmdesátém, to jsi ještě nebyl ve službě a samozřejmě ani já ne, došlo ke stávce úředníků státní správy. Trvala několik měsíců. Dokážeš si představit to papírování, které se za tu dobu nahromadilo? Všechno se dělalo ve třech kopiích a přes dvacet týdnů veškerá práce stála... Když stávkují hasiči, povolají armádu. Koho zavolají, když přestanou pracovat úředníci?“

River byl také úředník. Kdo by udělal jeho práci, kdyby se jednoho dne neukázal v kanceláři? Najednou mu v mysli vytanula nechtěná vidina jeho vlastního ducha, jak se vznáší kolem Slough House a probírá se nesplněnými úkoly.

„Víš, kam tím mířím? Za chvíli ti to dojde, zvláště jestli byt jen povrchně víš, jak funguje mysl Jacksona Lamba. Protože Lamb rád zadává úkoly, které jsou nejen nudné a zbytečné a vyžadují měsíce procházení seznamů jmen a dat a hledání anomálií, o kterých nevíš, jestli tam jsou, protože netušíš, jak vypadají... Kromě toho všeho jsou ty úkoly vymyšlené tak, aby tě unudily k smrti a zabily tvoji ubohou řvoucí duši jeden pixel po druhém... Ale víš, co je na tom nejhorší? To vážně nejhorší?“

Nečekal odpověď. Žádnou nedostal.

„Opravdu nejhorší je ta nepatrná, ale přesto reálná možnost, že by mohl mít pravdu. Že když to uděláš a obrátíš všechny kameny, možná najdeš něco, co nechtělo být nalezeno. Což je přesně to, co máme hledat, že jo? My v... tajné službě.“

K tajné službě se River připojil v mládí a následoval tak příkladu svého dědečka. David Cartwright byl mezi agenty legendou. River se stal terčem jejich vtipů, když během výcviku způsobil v dopravní špičce kolaps stanice King's Cross, v důsledku čehož byl vyhoštěn do Slough House. Fakt, že se stal obětí ležky, byl skutečnou pointou vtipu, kterou ovšem skoro nikdo neznal a Riverovi nepřidala ani trochu směšná.

„Oddělení cestovních pasů,“ řekl nakonec, „zavalené obrovským množstvím nevyřízených žádostí. Jakmile se úředníci vrátili do práce, stovky z nich byly schváleny bez jakékoliv kontroly. Takže možná to někdo tam venku předvídal, že? Možná to bylo jako výprodej v oddělení falešných identit. A jaká může být lepší falešná identita než pravý britský pas? Od té doby už tolikrát obnovený, že jeho pravost je nade vší pochybnost.“

Stroje cvakaly a bzučely, blikaly a pípaly, ale postava na posteli se nehýbala a nic neříkala.

„Někdy si říkám, že bych byl radši na tvém místě,“ poznamenal River.

Ale vážně to zcela určitě nemyslel.

Catherine si té dodávky nevšimla. Všimla si ale vojáka u vchodu do metra.

Neměl uniformu – kdyby ano, nevěnovala by mu pozornost, jelikož řadoví vojáci se v Londýně vyskytovali na každém kroku. Ale vyzařovala z něj ostrážitost, kterou člověk získá pobytem na nepřátelském území, bdělost skrytá pod pláštěm klidu. Dneska večer už se s jednou takovou setkala, a jestli měla dosud pochybnosti o tom, zda toto setkání bylo náhodné, či nikoli, rychle se rozplynuly. Držel srolované noviny, aby měl co dělat s rukama, a nestál ani tak na

stráží, jako spíš vstřebával všechno kolem sebe; registroval každý pohyb a čekal na nějakou anomálii. Nebo ne na anomálii, opravila se. Čekal na ni.

Což znamenalo, že už ji viděl; a i kdyby si jí náhodou doteď nevšiml, nyní ji musel zaregistrovat naprosto spolehlivě, protože udělala náhlý obrat o 180 stupňů a vydala se na opačnou stranu. Špatná taktika, ale ona nikdy nebyla tajnou agentkou – nikdy se nepohybovala v terénu. Nejblíže k operaci měla, když jí vyndávali mandle, a byla tohle paranoia? Když na ni dolehly staré špatné časy, když měla pocit, že cítí opojení z alkoholu, který nikdy nepožila, mohlo se stát cokoliv...

Neohlédla se, místo toho se soustředila na chodník před sebou. Kolem projela černá dodávka a ona musela ustoupit stranou, aby se vyhnula skupině teenagerů, ale pokračovala dál. Nedaleko byla autobusová zastávka, a pokud bude mít štěstí, ona i autobus tam dorazí ve stejnou chvíli. A v autobuse, pokud přijede, zavolá Lambovi. Pokud přijede.

Ulice nebyly zdaleka prázdné. Pohybovali se tu lidé v oblecích a kostýmcích, kteří zřejmě právě opustili své kanceláře, ale i ti v tričkách a šortkách; obchody byly stále otevřené, i když banky a sázkové kanceláře už měly po zavíračce. Dveře hospod a barů byly pootevřené a spolu s vydýchaným vzduchem vycházela z jejich vnitřků i směsice hudby a hlasů. Plavební kanál nebyl daleko a byl to ten typ letního večera, kdy se tudy procházeli mladí lidé, pořádali pikniky s vínem na lavičkách nebo si rozkládali deky na trávnících, kde mohli ležet a v ospalém pohodlí si posílat zprávy. A Catherine stačilo jen zvýšit hlas, zavolat o pomoc...

Jenže co by tím získala? Lhostejné pohledy stranou. Žena, která se v horku zhroutila: někdo, komu je lepší se vyhnout.

Riskla to a otočila se. Autobus nikde. A nikdo v jejích stopách. Ten voják, pokud jím vůbec byl, byl v nedohlednu a stejně tak Sean Donovan.

Na zastávce se zastavila. Další autobus by ji odvezl zpátky tam, odkud vyšla; vysadil by ji naproti Slough House a vrátil by ji do okamžiku, kdy se vynořila z postranní uličky. Nic z toho jako by se nestalo a druhý den ráno by si na to vzpomněla jen jako na drobnou nepříjemnost; jako na výmol na cestě, který se bývalí alkoholici naučí zvládat. Na křižovatce o kus dál blikla zelená a kolony aut se začaly valit jejím směrem; doufala v autobus, ale největším vozidlem, které se k ní blížilo, byla černá dodávka – ta samá dodávka, která právě projela opačným směrem. Catherine opustila autobusovou zastávku se srdcem bijícím na poplach. Nejdřív jeden voják, pak druhý a teď ji sledovala černá dodávka. Některé věci byly ozvěnou opilecké minulosti. Jiné ne.

Proč by si proboha bral někdo za cíl právě ji?

Touhle otázkou se bude zabývat jindy. Teď musí zmizet.

Než se kolony aut dostaly až k ní, spěšným krokem zamířila přes silnici.

Cestou k baru se Marcus zastavil na toaletě, aby tu strávil pár minut o samotě, a když zjistil, že je volná kabinka, zavřel se tam, aby mohl rozjímat o tom, co se stalo s jeho životem. V poslední době – rozhodně od jeho vyhnání ve Slough House, ale začalo to už dříve, zhruba před dvěma měsíci – byl jeho život na hovno. Žádný div, že se na záchodcích cítil lépe než kdekoliv jinde.

Dřív, ještě když všechno bylo tak, jak mělo, ho jeden z jeho trenérů bojových umění obeznámil s pravidlem: klíčová je kontrola. Ovládejte prostředí, ovládejte svého protivníka. A především ovládejte sami sebe. Marcus to chápal, nebo si aspoň myslel, že to